

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 790/2016-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2016 prerokoval sťažnosť [REDACTED] - [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou Illeš, Šimčák, Bröstl, s. r. o., Kováčska 6, Košice, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice I č. k. 40 C 230/2008-178 z 31. októbra 2012 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Co 96/2013-259 z 13. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] - [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júna 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] - [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 40 C

230/2008-178 z 31. októbra 2012 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 96/2013-259 z 13. februára 2014.

Sťažovateľ uviedol, že v konaní vedenom na okresnom súde vystupoval v procesnom postavení žalovaného. Predmetom konania bol nárok žalobcu [REDAKOVANÉ], na zaplatenie sumy 31 467,84 eur (948 000 Sk) s príslušenstvom na tom skutkovom a právnom základe, že žalobca so sťažovateľom uzatvoril sprostredkovateľskú zmluvu, na základe ktorej sa sťažovateľ zaviazal obstarat' uzavretie kúpnej zmluvy na byt. „Žalobca zaplatil sťažovateľovi 1.261,37 EUR (38.000,- Sk) titulom odmeny zo zmluvy o sprostredkovaní a 66,39 EUR správny poplatok na katastrálny úrad. Výsledok sprostredkovateľskej zmluvy nenastal, preto žalobca listom zo dňa 10.7.2008 odstúpil od zmluvy a žiadal vrátenie 1.261,37 EUR ako zálohy, 66,39 EUR titulom správneho poplatku a 331,94 EUR titulom náhrady škody. Žalobca zaplatil sťažovateľovi titulom kúpnej ceny bytu 29.874,53 EUR, za byt nadobudnutý od [REDAKOVANÉ], kúpnu zmluvu žalobca podpísal 3.3.2008. [REDAKOVANÉ] v čase podpisu kúpnej zmluvy 26.2.2008 potvrdil, že kupujúci vyplatil pri podpise kúpnej zmluvy celú cenu v hotovosti.“

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom z 31. októbra 2012 tak, že sťažovateľa zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 22 073,96 eur s príslušenstvom a konanie v časti o zaplatenie sumy 331,94 eur s príslušenstvom zastavil. V prevyšujúcej časti návrh zamietol.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že „pokiaľ ide o návrhy na zaplatenie sumy 900,000,- Sk (29.874,53 EUR titulom vrátenia kúpnej ceny, ktorú poskytol žalobca sťažovateľovi), súd mal za nepochybne preukázané, že sťažovateľ prijal od žalobcu dňa 3.3.2008 sumu 29.874,53 EUR titulom kúpnej ceny za byt zo zmluvy zo dňa 26.2.2008. Túto skutočnosť nepochybne obidvaja účastníci potvrdili a vyplýva to aj zo svedeckých výpovedí a z výpovedí pred orgánmi činnými v trestnom konaní, pričom táto skutočnosť nebola účastníkmi spochybnená. Z rozsudku Okresného súdu Košice II, ktorým bol [REDAKOVANÉ] mladší uznaný vinným z prečinu podvodu bolo preukázané, že žalobca poskytol sťažovateľovi 900.000,- Sk, z ktorých sťažovateľ odovzdal [REDAKOVANÉ] iba časť vo výške 275.000,- Sk, pričom voči sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre trestný čin sprenevery vo výške 625.000,- Sk a poškodeným v tomto konaní je žalobca. Keďže

sťažovateľ sumu 625.000,- Sk neodovzdal ani žalobcovi a nedal ju ani [REDACTED] došlo u neho k bezdôvodnému obohateniu plnením z neplatného právneho úkonu, preto ho súd prvého stupňa zaviazal zaplatiť túto sumu žalobcovi. Ohľadom sumy 9.128,33 EUR súd žalobcu voči sťažovateľovi zamietol, keďže túto sumu odovzdal ako časť kúpnej ceny [REDACTED].“

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie sťažovateľ aj žalobca.

Sťažovateľ svoje odvolanie odôvodnil tvrdením, že konanie „je zaťažené inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keďže súd prvého stupňa sa nezaoberal jeho podaním zo dňa 31.5.2012 v ktorom sťažovateľ uviedol podstatné argumenty pre ktoré žalovaný nárok neobstojí. Ďalej má za to, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v rozpore so znením a účelom ust. § 132 a § 135 O.s.p. ohľadom rozsahu plnenia sťažovateľom v prospech predávajúceho titulom náhrady kúpnej ceny si osvojil skutkový záver z rozhodnutia súdu vo veci sp. zn. 4T/64/09, pričom tento skutkový záver uprednostnil na úkor vlastných skutkových zistení preukazujúcich úhradu kúpnej ceny v dohodnutej sume 900.000,- Sk a ďalej, že súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho posúdenia pri určení zmluvného typu zmluvy, ktorú uzavreli žalobca a sťažovateľ, keď zmluvu o sprostredkovaní považoval za zmluvu o obstaraní veci pri výklade ustanovení týkajúcich sa vzniku zmluvy, keď vylúčil možnosť doplniť prejav vôle splnomocnencom. Pri nesprávnej aplikácii zásady nemo plus iuris pokiaľ v nedostatku vlastníckeho práva predstavujúceho pri uzatváraní zmluvy videl dôvod neplatnosti kúpnej zmluvy a pri interpretácii § 457 OZ, čo do správneho určenia subjektu, ktorý je povinný bezdôvodné obohatenie vydať. Na základe vyššie uvedeného navrhol zmeniť rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti a žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať aj trovy konania.“

O odvolaní sťažovateľa aj žalobcu rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co 96/2013-259 z 13. februára 2014, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu.

Podľa názoru sťažovateľa oba konajúce súdy porušili jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vo vzťahu k rozsudku okresného súdu sťažovateľ namieta v zásade totožné skutočnosti, ako tvorili predmet jeho odvolacích námietok. V prvom rade poukazuje na zmätočnosť odôvodnenia rozsudku, keďže okresný súd ako preukázané označil aj skutočnosti, ktoré sťažovateľ považoval za sporné. Sťažovateľ namieta, že okresný súd vo vzťahu k podstatným skutkovým okolnostiam nevykonal „*žiadne hodnotenie dôkazov ani samostatne ani vo vzájomných súvislostiach*“, ako to v to v čase rozhodovania vyžadoval § 132 Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľ tiež poukázal na podľa jeho názoru „*neústavný výklad § 135 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku*“ zo strany okresného súdu, keďže tento „*svoje rozhodnutie v závere založil na tom to, že sťažovateľ prevzal od žalobcu celú kúpnu cenu, ale predávajúcemu mal odovzdať iba časť takto získanej sumy (konkrétne 275.000,- Sk, teda 9.128,32 EUR). Tento svoj záver oprel výlučne o Rozsudok v trestnom konaní, kde súd v trestnom konaní zaviazal J.T zaplatiť 9.128,32 €, lebo k tomu sa v trestnom konaní priznal.*“. Poukazujúc aj na ustálenú justičnú prax sťažovateľ v tejto súvislosti tvrdí, že ustanovenie § 135 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase rozhodovania okresného súdu určovalo „*povinnosť súdom vychádzať pri svojom rozhodovaní v občianskom súdnom konaní z rozhodnutí príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutý podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal. Pri aplikácii uvedeného pravidla však nemožno opomenúť dve základné pravidlá. Prvé pravidlo, je že súd je **viazaný len výrokom rozhodnutia a druhé pravidlo redukuje rozsah viazanosti len na tú časť výroku rozhodnutia v trestnej veci, v ktorej súd rozhodol o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto tento čin spáchal.***“.

Okresnému súdu sťažovateľ vytyka aj to, že v odôvodnení rozsudku nereflektoval argumenty k právnym otázkam dôležitým pre rozhodnutie uvedeným vo vyjadrení sťažovateľa z 31. mája 2012, ktoré sa týkali posúdenia neplatnosti kúpnej zmluvy, ako aj pasívnej legitímácie sťažovateľa v predmetom konaní.

Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu sťažovateľ podrobne zrekapituloval obsah svojho odvolania proti prvostupňovému rozsudku a tvrdí, že krajský súd sa s jeho odvolacou argumentáciou „*vôbec nevysporiadal*“ a „*tendenčne si osvojil závery súdu prvého stupňa bez akejkol'vek reflexie na právne argumenty odvolania*“.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd porušil označené základné právo a právo sťažovateľa tým, že „potvrdil nesprávne rozhodnutie prvostupňového súdu založené na svojvoľnom vyhodnotení dôkazov a nesprávnom výklade ustanovení právnych predpisov na daný skutkový stav, nijako neodpovedal na viaceré kľúčové námietky a výhrady sťažovateľa, odpoveď na ktoré je v danom prípade nevyhnutným predpokladom splnenia ústavnej povinnosti krajského súdu na dostatočné a relevantné odôvodnenie svojho rozhodnutia, k nesúhlasu s námietkami sťažovateľa nepodal žiadne vlastné odôvodnenie, len sa tendenčne držal jednej línie právnych názorov prevzatých z prvostupňového rozhodnutia.“.

V závere svojej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezhom:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] - [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom Okresného súdu Košice I č. k 40C/230/2008-178 zo dňa 31.10.2012 bolo.

2. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] - [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Co/96/2013-259 zo dňa 13.2.2014 bolo.

3. Rozsudok Okresného súdu Košice I č. k 40C/230/2008-178 zo dňa 31.10.2012 a Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k 2Co/96/2013-259 zo dňa 13.2.2014, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Košice I na ďalšie konanie.

Okresný súd Košice I a Krajský súd v Košiciach sú povinní uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] — [REDAKOVANÉ] náhradu trov konania do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

Ústavnému súdu bolo 21. júla 2016 doručené podanie právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. Zsolta Vargu, Štúrova 19, Košice, obsahom ktorého bolo oznámenie o pozastavení výkonu advokácie podľa § 8 písm. d) zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení

neskorších predpisov na základe žiadosti právneho zástupcu. Za svojho zástupcu si pôvodný právny zástupca sťažovateľa ustanovil Advokátsku kanceláriu Illeš, Šimčák, Brösl, s. r. o., Kováčska 6, Košice.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 40 C 230/2008-178 z 31. októbra 2012

Z čl. 124 a čl. 142 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. V citovanom článku ústavy je totiž zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom.

Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Vzhľadom na to, že na preskúmanie rozsudku okresného súdu bol v prvom rade povolaný krajský (druhostupňový) súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci, ústavný súd

sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (podobne IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09 a iné).

K námietke porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 96/2013-259 z 13. februára 2014

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru napadnutým rozsudkom, ktorým krajský súd v odvolacom konaní potvrdil rozsudok okresného súdu ako súdu prvého stupňa.

Podstatnou sťažnostnou námietskou je tvrdenie sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku, keďže krajský súd sa podľa sťažovateľa nevysporiadal s jeho odvolacími námietskami významnými pre právne posúdenie veci.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. V súvislosti s námičkami sťažovateľa ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ani súdom vyššej inštalácie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010, rovnako aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

Vzhľadom na charakter námietok sťažovateľa ústavný súd tiež zdôrazňuje svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho

súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 618/2012, III. ÚS 104/2013), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Na citovaný právny názor nadväzoval aj § 219 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom v čase rozhodovania krajského súdu (ďalej len „OSP“), podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňoval s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, mohol sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. V zásade zhodná je v tomto smere aj v súčasnosti platná a účinná úprava § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

Ústavný súd preto v prvom rade preskúmal rozsudok okresného súdu, ktorým bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalobcovi peňažné plnenie s príslušenstvom.

Z obsahu odôvodnenia rozsudku okresného súdu je zrejmé, že okresný súd vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, a to „faktúrou zo dňa 3.3.2008, príjmovým pokladničným dokladom zo dňa 3.3.2008, kúpnu zmluvou zo dňa 26.2.2008, plnou mocou a potvrdením zo dňa 26.2.2007, darovacou zmluvou zo dňa 3.9.2007, darovacou zmluvou zo dňa 23.2.2008, dohodou o vysporiadaní kúpnej ceny za byt, zmluvou o budúcej zmluve zo dňa 25.2.2008, dodatkom č. 1 ku zmluve o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy zo dňa 26.2.2008, návrhom zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 13.2.2012 4T 64/2009, výpoveďou [REDAKOVANÉ] vo vyšetrovacom spise ČVS: ORP-1194/4 OJP KE-2008, spisom Katastrálneho úradu v Košiciach V 2372/08, písomným vyjadrením právneho zástupcu žalovaného zo dňa 31.5.2012, výpoveďou žalobcu, výpoveďou žalovaného, výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ], výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ], výpoveďou svedkyne [REDAKOVANÉ], výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ], výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ], spisom Okresného súdu Košice II 39C 26/2008, vyšetrovacím spisom OR PZ v Košiciach CVS: ORP-9/4-OJP-KE2009 Bu, vyšetrovacím spisom OR PZ v Košiciach, Úrad justičnej a kriminálnej polície č. ČVS:ORP 427/5.“

Na základe vykonaného dokazovania potom okresný súd ustálil skutkový stav a k právnemu posúdeniu veci (v súvislostiach neskorších odvolacích námietok sťažovateľa) uviedol:

«Pokiaľ ide o nárok na vrátenie sumy 1.261,37 EUR (38.000,- Sk) titulom odmeny za sprostredkovanie a titulom sumy 66,39 EUR (2.000,- Sk) za správny poplatok na katastrálnom úrade súd posudzoval obsah právneho úkonu, na základe ktorého bola táto odmena zaplatená.

Žalovaný tvrdil, že právnym titulom bola odmena zo zmluvy o sprostredkovaní. Obaja účastníci zhodne uviedli, že predmetom zmluvy, ktorú označili ako zmluva o sprostredkovaní bolo uzavretie kúpnej zmluvy, ohliadka, zosnímanie stavu meračov, prehlásenie kupujúceho, vyhotovenie kúpnej zmluvy a návrhu na vklad. Tieto závery zodpovedajú faktúre, ktorú vystavil žalovaný žalobcovi dňa 3.3.2008, na základe ktorej vyfakturoval ohliadku bytu, sprostredkovanie kúpy, zosnímanie meračov a prihlásenie k odberu elektriny. Aj keď obaja účastníci označili predmetnú zmluvu ako zmluvu sprostredkovateľskú, obsah dojednaného záväzku a to uzavretie kúpnej zmluvy nezodpovedal obsahu záväzku sprostredkovateľskej zmluvy v súlade s ust. § 774 OZ, v zmysle ktorej je obsahom sprostredkovateľskej zmluvy obstaranie uzatvorenia zmluvy za odmenu. Podstatou sprostredkovateľskej zmluvy v zmysle citovaných zákonných ustanovení je záväzok sprostredkovateľa obstarat' záujemcovi uzavretie zmluvy v danom prípade a vznik nároku sprostredkovateľa na odmenu, ak bol výsledok dosiahnutý pričinením sprostredkovateľa. Obstaranie uzatvorenia zmluvy spočíva v nájdení partnera, ktorý chce so záujemcom uzatvoriť zmluvu, zoznámenie budúcich zmluvných partnerov, „spolupôsobenie“ pri prerokovaní vecí a pripravenie uzavretia zmluvy, tým sa úloha sprostredkovateľa končí na rozdiel od zmluvy o obstaraní predaja vecí. Charakteristickým pojmovým znakom sprostredkovateľskej zmluvy je, že sa sprostredkuje uzavretie zmluvy a dostaví sa výsledok a to pričinením sprostredkovateľa.

Rozsah povinností žalovaného zo zmluvy uzavretej so žalobcom bol širší ako len obstaranie príležitosti uzatvoriť zmluvu, keďže predmetom zmluvy bolo uzatvorenie zmluvy, čo jednoznačne potvrdil žalobca a žalovaný vo svojej výpovedi. Preto zmluva, ktorú uzatvorili, napĺňa obsahové znaky zmluvy o obstaraní vecí.

V súlade s ust. § 733 bol žalobca ako objednávateľ povinný obstarávateľovi - žalovanému poskytnúť odmenu, v prípade, ak si žalovaný splnil svoju povinnosť a to obstaral uzatvorenie zmluvy, nielen príležitosti uzatvoriť zmluvu. Žalobca zaplatil žalovanému dohodnutú odmenu 38.000,- Sk dňa 3.3. ako odmenu za uzatvorenie kúpnej zmluvy zo dňa 26.2.2008.

Súd mal za to, že žalovanému nevznikol nárok na odmenu, keďže nenastal dohodnutý výsledok zo zmluvy o obstaraní veci - uzatvorenie platnej zmluvy. Žalovaný síce obstaral žalobcovi uzatvorenie zmluvy datovanej dňa 26.2.2008, táto zmluva je však nulitným právnym aktom, keďže je od počiatku neplatná. Kúpnu zmluvu uzatváral predávajúci ■■■■■ dňa 26.2.2008, pričom prejav jeho vôle smeroval k prevodu vlastníckeho práva predmetného bytu na žalovaného nie na žalobcu. Vôľa ■■■■■ uzatvoriť kúpnu zmluvu so žalovaným vyplýva zo zmluvy o budúcej zmluve. Túto skutočnosť potvrdil ■■■■■ a potvrdil ju vo svojej výpovedi aj žalovaný. Žalovaný po podpise kúpnej zmluvy ■■■■■ bez označenia kupujúceho, po obstaraní kupujúceho - žalobcu prefotil údaje o kupujúcom na písomné vyhotovenie kúpnej zmluvy, ktorú podpísal predávajúci ■■■■■ dňa 26.2.2008. ■■■■■ teda prejavil vôľu uzatvoriť kúpnu zmluvu so žalovaným v súlade so zmluvou o budúcej zmluve. V čase podpisu zmluvy 26.2.2008 ■■■■■ nemal vedomosť o inom subjekte, voči ktorému by smeroval jeho návrh. Vo vyhotovení kúpnej zmluvy, ktorá musí byť vzhľadom k tomu, že predmetom je nehnuteľnosť, uzatvorená písomne a podpis predávajúceho musí byť overený, v čase podpisu zmluvy a overenia pravosti podpisu ■■■■■ na notárskom úrade, písomné vyhotovenie kúpnej zmluvy obsahovalo iba údaj o predávajúcom a neobsahoval údaj o kupujúcom. Kúpna zmluva je neplatná z dôvodu absencie podstatnej náležitosti a to označenia účastníka zmluvy - kupujúceho, voči ktorému smeruje prejav vôle predávajúceho, keďže ■■■■■ nemal v čase podpisu kúpnej zmluvy vôľu uzatvoriť kúpnu zmluvu so žalobcom a je neplatná z dôvodu absencie vôle predávajúceho uzatvoriť kúpnu zmluvu so žalobcom. Absenciu vôle ■■■■■ nebolo možné zhojiť následným podpisom plnej moci, ktorou ■■■■■ splnomocnil žalovaného na uzatvorenie kúpnej zmluvy a výber kupujúceho. Kúpna zmluva by bola platná, ak by kúpnu zmluvu uzatvoril za ■■■■■ žalovaný v mene ■■■■■, k čomu však nedošlo. Žalovaný obstaral záujemcu o kúpu bytu žalobcu a prefotil údaje o kupujúcom do písomného vyhotovenia kúpnej zmluvy, ktorú podpísal ■■■■■.

Na základe vyššie uvedeného mal súd za to, že kúpna zmluva datovaná dňa 26.2.2008 je neplatná.

Aj ak by súd mal za to, že kúpna zmluva splňala všetky obsahové a formálne náležitosti ustanovené v § 34 a 37 OZ, bola by neplatná v zmysle zásady *nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet*. Platnosť predchádzajúceho právneho titulu nadobudnutia bytu - darovacej zmluvy ako predbežnú otázku posudzoval Okresný súd Košice II v konaní o určenie vlastníckeho práva k predmetnému bytu, s výsledkom, že darovacia zmluva je neplatná a vyslovil, že vlastníkom predmetného bytu v dôsledku neplatnosti darovacej zmluvy a následnej neplatnosti ďalších právnych úkonov, sú rodičia [REDACTED] a to od počiatku.

Vzhľadom na vyššie uvedené mal súd za preukázané, že žalobcovi nevznikol nárok na odmenu za obstaranie veci uzatvorenie kúpnej zmluvy, keďže k uzatvoreniu platnej kúpnej zmluvy nedošlo, preto plnenie, ktoré poskytol žalobca žalovanému titulom odmeny za obstaranie veci je plnením bez právneho dôvodu a žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 38.000,- Sk (1.261,37 EUR), titulom odmeny a vrátiť sumu 66,39 EUR (2.000,- Sk) poskytnutú titulom správnych poplatkov, návrhu na vklad, keďže návrh vkladu vlastníckeho práva nebol povolený.

Pokiaľ ide o návrh na zaplatenie sumy 900.000,- Sk (29.874,53 EUR) titulom vrátenia kúpnej ceny, ktorú poskytol žalobca žalovanému, súd mal za nepochybné preukázané, že žalovaný prijal od žalobcu dňa 3.3.2008 sumu 29.874,53 EUR (900.000,- Sk) titulom kúpnej ceny za byt zo zmluvy zo dňa 26.2.2008. Túto skutočnosť potvrdili obaja účastníci, vyplýva to zo svedeckých výpovedí, z výpovedí pred orgánmi činnými v trestnom konaní, z písomného vyhotovenia zmluvy a táto skutočnosť nebola účastníkmi spochybnená. Z rozsudku Okresného súdu Košice II, v ktorom bol [REDACTED] mladší uznany vinným z prečinu podvodu bolo preukázané, že žalobca poskytol žalovanému sumu 900.000,- Sk (29.874,53 EUR), z ktorej žalovaný odovzdal [REDACTED] iba časť vo výške 275.000,- Sk (9.128,32 EUR). Voči žalovanému je vedené trestné stíhanie pre trestný čin sprenevery vo výške 625.000,- Sk, poškodený je žalobca.

V súlade s ust. § 135 ods. 1 OZ je súd viazaný predmetným rozhodnutím v tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ich spáchal. V predmetnom konaní došlo k ustáleniu výšky škody, ktorú spôsobil [REDACTED] žalobcovi a bolo preukázané, že mu bolo žalovaným

odovzdané zo sumy 29.874,53 EUR (900.000,- Sk) iba 9.128,32 EUR (275.000,- Sk). Keďže žalobca odovzdal sumu 29.874,53 EUR (900.000,- Sk) žalovanému a z vykonaného dokazovania s poukazom na rozsudok Okresného súdu Košice II mal súd za preukázané, že žalovaný odovzdal [REDACTED] iba sumu 9.128,32 EUR (275.000,- Sk), zostatok kúpnej ceny 20.746,20 EUR (625.000,- Sk) bol odovzdaný žalobcom žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia plnením z neplatného právneho úkonu. Keďže žalovaný túto časť neodovzdal žalobcovi a ponechal si ju bezdôvodne, pričom ju neodovzdal ani [REDACTED] [REDACTED], je povinný vrátiť žalobcovi časť prevzatej kúpnej ceny, ktorú neodovzdal [REDACTED] [REDACTED] vo výške 20.746,20 EUR (625.000,- Sk) žalobcovi.

Keďže žalovaný odovzdal časť kúpnej ceny vo výške 9.128,33 EUR (275.000,- Sk) [REDACTED] je návrh v tejto časti voči žalovanému nedôvodný.

S poukazom na vyššie uvedené keďže mal súd za preukázané, že návrh žalobcu čo do zaplatenia sumy 1.261,37 EUR (38.000,- Sk) titulom vrátenia odmeny zo zmluvy o obstaraní veci, titulom 66,39 EUR (2.000,- Sk) za správne poplatky a sumy 625.000,- Sk (20.746,20 EUR) titulom plnenia časti kúpnej ceny je dôvodný súd zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny vo výške 22.073,96 EUR (665.000,- Sk).»

Sťažovateľ podal proti rozsudku prvostupňového súdu odvolanie, ktoré krajský súd ako súd odvolací bez nariadenia pojednávania prerokoval, a dospel k záveru, že odvolaním napadnuté prvostupňové rozhodnutie je vecne správne, preto ho podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP účinného v čase rozhodovania súdu potvrdil.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol:

„Správne, výstižné a presvedčivé sú dôvody tohto rozsudku, na ktoré poukazuje aj odvolací súd.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v dôvodoch napadnutého rozsudku a k týmto nemá čo dodať.

Odvolacie námietky žalobcu aj žalovaného považuje v celom rozsahu za nedôvodné. Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalobcu, odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na správne dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o záver ohľadom toho, že žalobca prevzal od žalovaného sumu 900.000,-Sk a [REDACTED] mladšiemu odovzdal

iba sumu 275.000,-Sk. V tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na právoplatný rozsudok Okresného súdu Košice II sp.zn. 4T 64/09, v ktorom boli tieto skutočnosti jednoznačne preukázané, pričom z tohto rozhodnutia vyplýva aj skutočnosť, že [REDACTED] mladší boí súdom v adhéznom konaní zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 275.000,-Sk. Z uvedeného potom plynie, že ohľadom tejto sumy už bolo súdom právoplatne rozhodnuté rozsudkom na plnenie a žalobca si túto sumu voči [REDACTED] môže uplaňť v exekučnom konaní. Pokiaľ ide o ostatnú časť uplatneného nároku, aj z trestného konania aj z dokazovania vykonaného v tomto konaní nepochybne vyplýva, že žalobca žalovanému odovzdal sumu 900.000,-Sk, a preto je nepochybné, že zvyšok sumy od 275.000 do 900.000,-Sk zostala u žalovaného, a preto správne v tejto časti súd prvého stupňa vo veci rozhodol, pokiaľ žalobe o vydanie tejto sumy s poukazom na ust. § 451 OZ vyhovel.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa aj pokiaľ ide o vrátenie sumy, ktorá bola žalobcom žalovanému uhradená titulom poskytnutej sumy, keďže k naplneniu služby nedošlo. Stotožňuje sa aj so záverom súdu prvého stupňa ohľadne úhrady úrokov z omeškania, pokiaľ ide o dátum a výšku úroku, ako aj počiatku omeškania. “

Ústavný súd na tomto mieste považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov (napr. III. ÚS 460/2016, III. ÚS 336/2016, III. ÚS 514/2016).

Ústavný súd sa s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia prvostupňového rozsudku v spojení s rozsudkom krajského súdu nestotožňuje s tvrdením sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku. Krajský súd síce využil možnosť danú mu v čase jeho rozhodovania § 219 ods. 2 OSP (v súčasnosti § 387 ods. 2 CSP) a v podstatnom odkázal na obsah odôvodnenia prvostupňového rozsudku, avšak týmto spôsobom náležite a zrozumiteľne zaujal stanovisko k ťažiskovým odvolacím argumentom sťažovateľa majúcim pre vec podstatný význam. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu obsahuje dostatok skutkových argumentov a ich právnych posúdení, tieto skutkové a právne závery nie sú v logickom rozpore a neavizujú zjavné omyly v aplikácii procesných a hmotnoprávných predpisov. Vzhľadom na to ústavný súd považuje rozsudok krajského súdu za ústavne udržateľný, splňajúci hlavné požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniam súdnych rozhodnutí.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom odôvodnení rozsudku krajského súdu (v spojení s dôvodmi rozsudku okresného súdu) dospel k názoru, že zo záverov odvolacieho súdu týkajúcich sa kľúčového právneho problému spočívajúceho v hľadaní ústavne akceptovateľnej odpovede na otázku, či na strane žalobcu vznikol voči sťažovateľovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatnej zmluvy, a ak áno, v akej výške, nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia dotknutých ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (v tomto prípade Občianskeho zákonníka), ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu.

Dôvody napadnutého rozsudku, ktoré viedli krajský súd k rovnakému právnomu záveru, ku ktorému dospel aj okresný súd, a teda že zo strany sťažovateľa nedošlo k vzniku nároku na odmenu zo zmluvy o sprostredkovaní a že na jeho strane došlo k bezdôvodnému obohateniu v sume 22 073,96 eur s príslušenstvom z titulu plnenia žalobcom z neplatnej

zmluvy, nemôžu podľa názoru ústavného súdu viesť k záveru o ústavnej neakceptovateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, čo by zároveň zakladalo dôvod na vyslovenie porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd je toho názoru, že to, ako okresný súd právne klasifikoval zmluvu uzatvorenú medzi sťažovateľom a žalobcom (teda či išlo o zmluvu o sprostredkovaní alebo o zmluvu o obstaraní veci), nemá s prihliadnutím na okolnosti, za ktorých k celej súdom skúmanej transakcii došlo, zásadný význam. Podstatnou skutočnosťou je, že kúpna zmluva, ktorej uzatvorenie zabezpečoval sťažovateľ ako odborne spôsobilá osoba oprávnená na realitnú činnosť, nebola napokon platne uzavretá, a teda zmluvne dohodnutý výsledok sa v danom prípade nedostavil. Táto okolnosť má nesporne vplyv na posúdenie nároku sťažovateľa na zaplatenie odmeny, na čo poukázal aj krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku. Napokon ani závery okresného súdu o dôvodoch neplatnosti kúpnej zmluvy, s ktorými sa krajský súd v plnej miere stotožnil, sa ústavnému súdu po ich podrobnom preskúmaní nejavia ako svojvoľné, arbitrárne či ústavne neudržateľné.

Krajský súd nad rámec poukázania na obsah rozhodnutia prvostupňového súdu sa osobitne zaoberal aj námietkou, že okresný súd nevykonal dokazovanie týkajúce sa určenia výšky bezdôvodného obohatenia na strane sťažovateľa. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že krajský súd sa v tejto súvislosti stotožnil s neústavnou interpretáciou ustanovenia § 135 OSP okresným súdom, ktorý sa cítil viazaný nielen výrokom trestného rozsudku o vine a treste, ale aj ustálením výšky škody v rámci trestného konania. Ústavný súd k tomu podotýka, že z obsahu odôvodnenia rozsudku okresného súdu je zrejmé, že tento sa v rámci dokazovania neuspokojil iba s oboznámením sa s obsahom rozsudku okresného súdu v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 4 T 64/2009, ale čo sa týka určenia výšky bezdôvodného obohatenia na strane sťažovateľa vykonal aj vlastné dokazovanie (najmä výsluchmi svedkov [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], pracovníčky notárskeho úradu [REDACTED], ale aj listinnými dôkazmi a obsahom celého vyšetrovacieho spisu sp. zn. ČVS: ORP-1194/4-OJP-KE-2008Bu). Na základe takto vykonaného dokazovania a vyhodnotenia vykonaných dôkazov potom okresný súd ustálil skutkový stav v tejto otázke, tak ako to vyplýva z výroku jeho rozsudku, pričom ústavný súd opätovne pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité

zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Krajský súd rozhodol vo veci sťažovateľa spôsobom, s ktorým sťažovateľ síce nesúhlasí, avšak obsahom základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na prijatie takého rozhodnutia, ktoré by muselo konvenovať názorom a požiadavkám sťažovateľa. Nezávislé súdne rozhodovanie občianskoprávných sporov vyúsťuje takmer bezvýnimočne do takého verdiktu, že jeden z účastníkov konania nie je procesne úspešný (m. m. IV. ÚS 320/2012, II. ÚS 180/2013).

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, že ak všeobecný súd reagoval na procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, nemôže dôjsť k porušeniu základného práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 329/04).

S odvolaním sa na uvedené ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutými rozsudkom krajského súdu a namietanými porušeniami označených práv (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol pri predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2016